

RALUCA FEHER

America dezgolită de la brâu în jos

Raluca Feher

America dezgolită de la brâu în jos 2

Argentina · Brazilia · Peru · Columbia

Oh, what a feeling...

Au trecut cinci luni de pribegie. Mi-a crescut părul, mi-a crescut fundul și totodată mi-a crescut durerea aceea care sălășluiește în el, liliacul mare și orb al nepăsării. Cum mă îmbrac, cum arăt, vai fată, nu mi-am pudrat nasul! Mă gândesc cu detașare la cutiile pline cu pantofi, la sutele de euro vârate în cizmulițe și ghetuțe, celelalte sute de euro transformate în rochițe care acum, cu talia dublată de carnea de vacă argentiniană, sigur nu mă mai încap. Tenișii au talpa crăpată și pantalonii sunt ferfeniți acolo unde calc pe ei. Uneori mă opresc și mai rup câte-o fâșiuță, care atârnă ca o trenă de mireasă homeless. Mumia celei ce-a fost Raluca Feher.

La fiecare două săptămâni intru în fibrilația spălăturii hainelor: unde găsesc spălătorie, cât costă, le și calcă? Îmi spun că, atunci când o să mă întorc în România, dacă mă ajută Al de Sus, îmi fac sigur business de spălat rufe.

Se vede treaba că dilatarea fundului a condus la o micșorare a spațiului locativ pentru creier și, astfel, la stălcirea dulăpiorului cu informații fundamentale. Ce are românul în casă, în orice casă, mai degrabă decât televizor, colțar și ficus? Are mașină de spălat. Lungile secunde

petrecute în copilărie pe budă erau însoțite de numele AlbaLux, scris negru pe mașina de spălat din baia alor mei. AlbaLux care s-a transformat în lbaLux, când „A”-ul a hotărât să părăsească formația și să ia drumul pribegiei.

Rufe curate și wi-fi. Asta e tot ce cer de la viață.

Simplitate. Trăiesc cu un rucsac în spate, în care cel mai greu lucru este cartea *Empires of the word*, cine dracului m-a pus să o car, are 800 de pagini și nu am presat nimic în ea, deși, la cât de grea e, ar putea să strivească o pulpă de vită. Poate chiar o sticlă de Trapiche.

Timpul curge ca mierea, cade greu și dulce pe felia mea de pâine cu unt. Ce am de făcut azi? Să trag aer în piept și să o iau în dreapta, spre parc, să mă descalt, să mă trântesc într-o rână și să citesc desculță, strângând între degetele de la picioare firele de iarbă. *Empires of the word* nu zice de ce limba română nu a fost capabilă să găsească un nume pentru degetele de la picioare așa cum franceza, engleza, germana sau olandeza s-au învrednicit să facă. Poate pentru că lingviștii români (și ăia spanioli, am descoperit cu ajutorul lui google translate, atunci când am dat de wi-fi) au întrezărit cu mii de ani în urmă teoria evoluționistă a lui Darwin, au știut că nu-i nicio diferență între mâini și picioare, *todos iguales*. Și dacă stai să te gândești, ăștia din emisfera sudică, se știe, merg în mâini, cu picioarele lipite de tavanul cerului, exact ca în videoclipul lui Lionel Richie, *Dancing on the Ceiling*.

Buenosul trăiește a treisprezecea primăvară. Terasele duduie și peste Palermo plutește norul discuțiilor despre posibila naționalizare a YPF, Petromul argentinian. Teresa, proprietara hotelașului unde locuiesc, aplaudă flic-flacul președintei Cristina de Kirchner. Teresa e italiancă, yoghină, feministă, stângistă și cea de-a treia

persoană din întreaga Argentina care nu scoate praștia cu rahat să tragă în capul țării.

— Dar de ce vrea să naționalizeze YPF?

— Cum de ce? De ce să ia spaniolii de la Repsol profitul? De ce să nu împartă banii cu poporul argentinian? Nu suntem în Evul Mediu. Bine le face Cristina, să lase banii aici.

Se poartă național-socialismul, dieta disociață și fustele mini.

Și se mai poartă discuții zburcimate despre Malvine. Au trecut fix 30 de ani de la bătălia pentru insulele Malvine. Ziarele puterii bagă un solo la chitarușca mândriei naționale, zdrang-bang-frang. Nu înțeleg cu ce se mândresc, doar i-au snopit englezii în bătaie. Opoziția joacă pe echilibru. Teresa îmi explică viața din poziția yoghină „cățel cu fața în jos”. Printre picioare se vede că *El Nacion* este un ziar civilizată, dar *Clarín*, ei bine, *Clarín* e rău. De ce?

— A fost încolțit de *putere*. Patronii grupului au fost descoperiți că au înfiat copii *desaparecidos*¹.

— Pardon? Falca îmi pleacă spre genunchi, aștept clarificarea în poziția „cățel care așteaptă să-i arunci bățul”.

Teresa explică: unii dintre argentinienii făcuți să dispară hocus-pocus de către guvern, în timpul juntei din '70, aveau copii. Iar familiile bogate, de dreapta, cu probleme de fertilitate, au primit astfel cadou o pepinieră de unde au ales: ăsta și ăsta, ăsta nu, că seamănă cu maică-ta, dar uite ce drăguți sunt gemenii ăștia, le putem spune Pastor și Collux sau era Castor și Pollux, cine mai știe?

Familiile celor dispăruți s-au chinuit ani întregi să-și găsească pruncii vânduți.

¹ Dispăruți. (N. red.)

— Și acum *Clarín* dă în Cristina, ofticat că mârșăvia a fost dată-n vileag. Teresa tace și deschide brațele într-o asana dedicată dreptății, soarelui și Cristinei de Kirchner.

Pe ușa hotelașului intră un domn cu față de hârciog. Este chiar fiul Teresei, regizor. Lasă să vorbească filmele sale despre el, tace superior, montează superior, răspunde la telefon monosilabic superior. Prin casă circulă tot felul de pârțari care se dau regizori și art directori. La 40 de parai pe noapte zic că e ieftin să fii superior, așa că încep să mă simt și eu superioară. În definitiv am iPhone 4, neam de neamul ăstora nu a văzut așa ceva, că vă spusei, doamna președintă se luptă cu nedreptățile și corporațiile ticăloase care vor doar să sugă sângele boborului argentinian. Ce vă trebuie iPhone când uite, puteți să cumpărați Blackberry care a deschis fabrică la Ushuaia și masează pe fese economia națională, da, acolo-acolo da, că am înțepenit de la poziția asta „cățel cu pareză pe stânga”.

În parc, iarba a început să se usuce, fetele își aruncă pe șale un puloveraș când ies la jogging și seara mă ia cu răcorică la terasă. Sunt 20 de grade și, văzându-mi pielea de găină de pe brațe, un nene încearcă să-mi vândă un tricou. Prietene, dacă săreai și tu c-o păturică, mă băgam.

— *De donde es?*²

— Romania.

— Aaaa! Tatăl meu e ungur din Transilvania.

— Ca să vezi, ș-al meu. Îmi dai tricoul gratis?

Fiul lui Loți strâmbă din nas și pleacă înjurându-i pe românii care le-au luat Transilvania și nici măcar un tricou nu ar cumpăra, ca să se revanșeze.

Repsol, YPF, *Clarín*, Transilvania — îmi descarc poșeta cu subiecte pe bancheta taximetristului, căutând rujul pe care nu-l am. După ce face tradiționala criză de nervi dedicată imposturii primarului și ticăloșiei doamnei președinte, șoferul frânează. Eu am ajuns la adresă și el a ajuns la o concluzie tragică:

— Noi, argentinienii, am venit toți cu barca. Cum poate fi un italian tovarăș cu un spaniol, cu un neamț, un polonez, un libanez și un rus? Nu suntem și nu putem fi uniți.

La radio cântă negru și binedispus Lionel Richie.

Oh, what a feeling!

When we're dancing on the ceiling

The room is hot... that's good

Some of my friends came

By from the neighbourhood

People were starting

To climb the walls

Ooh, it looks like everybody

Is having a ball

Îmi iau rochia neagră, iegării argintii și ies să mă întâlnesc cu artistul Diego. Știe despre politică mai puțin decât știu eu fizică moleculară și îl interesează politica mai puțin decât pe doamna Nina Iliescu. Își mângâie iPhone-ul 4 primit de la un fost coleg de școală indian. Din India.

De partea cealaltă a orașului, Juju s-a înnoit și ea. Și-a luat mașină de spălat și această investiție o transformă într-un adevărat obiectiv turistic, mai dihai ca lecțiile de tangou ale iubitelor ei, Alejandro. Îi las covorașul meu de yoga, cartea *Empires of the word*, pantalonii care au văzut

² De unde ești? (N. red.)

Raluca Feher

Antarctica și cele două pulovere. Aici se face frig, dar eu plec în Brazilia și, după în Columbia și poate chiar în Panama, Galapagos, Bahamas, Cuba. Plec, habar nu am unde ajung.

Până una-alta am ajuns ce sunt. O fată cu părul lung, fundul mare și o uriașă nepăsare față de lucrurile mărunte. Simt cum cochetăriile și frisoanele inutile — oare pantofii ăștia merg la rochia aia și ce-or să spună Cristina sau Costin, dacă află că m-am întâlnit cu Octav? — s-au ridicat ca un roi de muște de pe mușamaua pătată cu zeamă de pepene a rațiunii mele. Acum văd totul mai clar și, în ciuda pantofilor cu toc, împăratul e tot în cucul gol. Văd urzeala din spatele covorului cel gros, mișcările de andreele din spatele puloverului de mohair, înțeleg dinamica mai bine.

Am eclozat.

Sunt un pui de porumbel, cu pielea vânătă și ciocul exagerat de mare, care a reușit să iasă din coaja cotidianului mincinos. *Ohhh, what a feeling...*

Brazilia

Casa du Bobby

Sărim în mașina lui Eduardo, soțul Teresei yoghine și tatăl regizorului sociopat. Ne grăbim spre aeroport. Eduardo bagă-ntr-a treia. Cu 80 la oră și smuceli de volan, ne plimbă prin tainele economiei mondiale.

— Chile? Exportă minereuri, dar țara e-n rahat, sunt bogați doar pe hârtie.

Frână bruscă, ambuteiaj. Bulevardele Buenosului arată ca venele unui obez, strâmte, abia mai poți circula. Orașul s-a mutat pe stradă; e toamnă, dar sunt 28 de grade și picioarele ies goale de sub rochițele cu buline. Eduardo face o stângă, ne bagă pe o stradă mai liberă.

— Ai fost în Singapore? Nu? Aceeași mâncare de pește. Statul e bogat în catastife dar, când te uiți ce-i pe stradă, te iei cu mâinile de păr.

Trece-ntr-a doua, curbă la dreapta și ieșim pe autostradă.

— Criza asta... haha, americanii au furat mai mult chiar decât cei mai mari hoți din istorie. Nu știi cine sunt? Vaticanul este cel mai mare tâlhar din istorie, mă rog, era până să apară americanii. Ai văzut ce au făcut cu Grecia? I-au șters datoria de câteva zeci de miliarde de euro. Cum

poți să ștergi așa, cu guma, o datorie atât de mare? Îți spun eu cum. Cu un clic! Pentru că banii nu-s reali, totu-i o minciună.

Cine-a mai zis asta? Scot năvodul și-l târăsc prin mlaștile memoriei, stai c-am agățat ceva: am mai auzit aceeași teorie despre inefabilitatea banilor chiar de la Adrian, fost Copil Minune, în celebrul video de pe youtube intitulat *Faimoase ploii de bani*.

Adrian și Eduardo știu ceva. Banii nu-s reali și tocmai d-aia am aruncat o cârcă pe un bilet de avion până la Rio, doar pentru bucuria de a zbura cu Emirates. Sprâncenele pensate ale lui Eduardo țâșnesc în sus, se opresc în linia părului:

— Emirates zboară din Buenos? Până la Rio? *In serio?*³

Sprâncenele nu mai coboară, rămân blocate ca niște jaluzele chinezești stricate. Cu uimirea întipărită pe față, Eduardo își ia la revedere, nu înainte să ne mai dea o roabă de sfaturi despre cum să ne ferim de traficanții de droguri din Columbia și de tâlharii din favele.

Aeroportul e megaaglomerat. Unde-s calculatoarele pe care poți să-ți faci singur check-in-ul?

— Abia am dat drumul la cursa de Dubai cu escală la Rio. N-am avut timp să le instalăm.

Emirates ne poștește la coada de 540 de cetățeni. Îmi frec cotul cu un cocălar care are o gleznă cât un trunchi de castan. Mângâie pe fese o domniță cu cercei vârați în nară și, probabil, mucii mutați în ureche. În spatele meu se bulucesc doi boieri de Buenos, care ostensc aruncând priviri ursuze și se străduiesc din greu să facă sâmbătă în jurul lor. Doamna pufăie, el horcăie. Degeaba. Rămâne totuși luni.

³ *Serios? (N. red.)*

Simt că se va face marți până ajung la ghereta din față unde se controlează pașapoartele. Ei bine, nu e controlul pașapoartelor, ci o domniță c-un capsator care-ți cercetează vigilentă biletul și-l capsează. Treci de dânsa și te mai plimbi 20 de minute pe culoarele aglomerate până ajungi la benzile de control al bagajelor. Încă 50 de minute se pierd aici. Aud anunțându-se începerea îmbarcării și eu sunt departe, cu nasul în fundul siliconat al unei braziliene, a 89-a persoană la rând în fața chioșcului unui portenos care ștampilează alene pașapoarte. „Amigooooo, pierd Emiratele, visul umed al oricărui individ care se uită la pauzele publicitare de la BBC.“

De la intrarea în aeroport până la poartă facem fix două ore, dar nu-i problemă: Emiratele sunt relaxate toate. Am zis că plecăm la și 35? De ce ne grăbim? Au mai puțină punctualitate decât are maică-mea praf pe servanta din sufragerie.

Stewardesele aruncă zâmbete albe de după voalete roșii. Un grup de patru moguli în șlapi se regaleză în fotolii albe. Ne târâm către locurile noastre, iau telecomanda și încep dansul. Nu știu la ce să mă uit mai repede. Sunt cel puțin 15 filme cu Oscaruri la borsetă și alte 400 de blockbustere zemoase, numai bune de avion. Dau play s-o văd pe Marilyn, dar imaginea încremenește pe ecran, pentru că vorbește căpitanul. În engleză ne spune bine am venit la bord, e o plăcere și că echipajul e format din cehoaice, slovace, portugheze, argentiniene și românce.

Hopaaa! Care-o fi Rodicuța noastră, mândria satului? Nu reușesc să o identific, poate e la business class sau la first. Reîncepe filmul din care apuc să văd 23 de secunde de generic șiiii... pauză din nou! Căpitanul zice în portugheză bine am venit la bord, e o plăcere și că echipajul e

format din cehoaice, slovace, portugheze, argentiniene și române.

Alte 14 secunde de film și căpitanul trece pe spaniolă și ne zice același lucru. Când să zic asta a fost, pilotul schimbă canalul pe arăbește. Renunț să văd filmul. O slovacă palidă îmi dă meniul. Pot să aleg între kofte de miel și somon la grătar cu... Căpitanul tace deci, tiptil, apăs telecomanda și șase minute din film trec neîntrerupte până când niște turbulențe neubite se bagă-n seamă cu avionul și îi aduc din nou căpitanului microfonul la gură. Ne comandă crispat să ne strângem centurile, echipajul să se așeze.

— Lasă, domnule, femeile să vireze chifteaua!

Care chiftea, că avem de ales între ravioli sau chicken.

— Păi eu vreau chifteaua promisă în meniul.

— E o greșeală, e meniul vechi. De fapt nici pui nu mai e, așa că poftim ravioli.

E-heeee, nici Vama Veche nu mai e ce-a fost, d-apăi Emirates!

Rio strălucește gigantic sub noi și, în numai 17 limbi, o stewardesă ne anunță că aterizăm, trebuie să strângem măsuțele, fotoliile și să ne băgăm dezamăgirea în fund, căci face bine la constipație.

În vamă toată lumea e posomorâtă, doar e 2:00 dimineața, la ora asta nu se servește veselie. Nu avem deloc cash, dar uite că taxiul se poate pre-plăti cu cardul. Usturător. Alergăm prin orașul pustiu către casa lui Bobby din favela Tavares Bastos.

Da, favelă, da, mergem la 2:00 dimineața într-o favelă din Rio. Suntem nebuni, suntem cretini, o să mor, dar înainte o să fiu violată toată și ruptă în bucăți și...

Strada se termină brusc și taximetristul spune că trebuie să coborâm. Nu-mi vine. În bătaia farurilor sunt șase balauri care înghit bere la litru, întinși pe trepte, în fața unei maghernițe.

Fundul mi-e mai strâns ca al unui vierme de mătase. Șoferul a scos rucsacurile afară și trebuie să le urmăresc. Bobby mi-a scris în mail că The Maze, hostelul pe care îl are în favelă, e cel mai sigur loc din Rio, dar zmeii de pe trepte mă sperie teribil. Iulian întreabă:

— The Maze?

Adaug iute:

— Casa du Bobby? ca să părem tovarăși.

— Maazie? clipește leneș unul dintre nenici, cu un accent perfect de Pașcani, Mazie e acolo.

Mâna îi fuge înspre stânga, unde vedem o deschidere de 50 de centimetri între construcții din tablă, cartoane și cărămidă.

Intrăm prin labirintul de cabluri care se deschide-n față: sugе burta, trage rucsacul, ferește rahatul de câine, e mult rahat de câine, nu înțeleg unde au loc să țină rotweileri că sigur ăla nu e un șoricar cu diaree. Muzica urlă și mirosul de usturoi izbucnește dintr-o cârciumă unde 16 bețivi cântă de dor și jale.

— Casa du Bobby?

Bărbiile zboară la unison înspre stânga, priviri curioase ne măsoară și noi fugim pe sub cabluri și prin mirosul sinistru de urină, care s-ar putea să vină de la mine, din cauza fricii. Uite Maze, e scris pe-un perete roșiatic. Ne împleticim pe scări și intrăm gâfâind într-o sală imensă unde, în fața televizorului care urlă, o femeie doarme, învelită în păru-i negru și o cârpă galbenă. E Malu, nevasta lui Bobby.

Ne dă câte o bere și ne lasă să ne liniștim fricile cu ochii pe luminile de pe Pão de Açúcar.⁴ E frumos de ți se taie respirația.

Gata, marș la culcare. Primim chiar camera lui Hulk. Exact, personajul cel verde și furios care se făcea mare și toate hăinuțele îi crăpau, doar chiloții erau supra extra elastici. Aici a fost filmat *Hulk* ăla cu Edward Norton. Fix în camera noastră din favelă. D-ai-a costă 80 de parai pe noapte, o imensitate, ținând cont că avem o saltea întinsă pe o platformă de beton, un ventilator, patru umerase și un duș din care niciodată nu curge apă mai caldă de 18 grade. 80 de dolari! Dar ce contează, doar știm că totu-i o minciună și banii nu-s reali.

Zdrang-prang-drang, sunt fix în Piața Iancului și vecinul de la șapte taie cu flexul caloriferul. E 9:00 și favelei nu-i pasă că noi ne-am culcat la 2:30 dimineața. Se bocăne și se bubuie, câinii latră, papagalii miaună, copiii sunt trași pe roată și înfipti în țepușe de metal. Rag și urlă, și plâng. Brazilianul mai pune o tablă pe casă, e gospodar, cine spunea că e leneș? Cine a îndrăznit să spună o minciună atât de mare? Tu? Nu eu domnu', nu da, eu știu că e harnic, uite Coelho scrie și scrie, și scrie de nu mai prididesc fetele de la Indigo-Bambi-Andrè-Asia să citească. Unele chiar au reușit să treacă de titlu, dar cele mai multe au rămas la nume: Co-iel-hio? Ce nume e ăsta?

Bobby privește strâmb în computer. E gol până la brâu. Arată ca Moș Crăciun la spălătorie, așteptând să primească sveterașul de la curățat.

— Haaai people! deschide gura plină de dinți de porțelan și, entuziast, împinge coșulețul cu pâine buretoasă și

castronul cu brânză mucegăită spre mijlocul mesei. Ia, păpușică, și mănâncă și povestea mi-o ascultă.

Patru ore stăm pironiți cu fundul pe bancheta de beton, în timp ce Bobby sare ca un mierloi dintr-o poveste în alta.

— Am fost corespondentul BBC în Brazilia, sunt pictor; de fapt, am fost sculptor și primul meu job, din care mi-am luat un Mini și mi-au rămas bani să mă duc cu pretena la mare, a fost să fac machete pentru Kubrik. Am lucrat la *Odiseea Spațială*.

— Nooo!

— Ba da. Am lucrat în cinema și am făcut de toate. Nu, mint, până acum nu am fost coafez încă. Hair-stylist sau cum se zice. Ia și niște mango. Maaluuuu!

Nevasta lui Bobby, Malu, apare învelită în pleata neagră. Pare tânără și bătrână în același timp și e clar adepta părului la axilă, pe care îl afișează dezinvolt. Ea are 40, el 68.

— Malu, fă și matale niște ouă.

Malu se pune pe cuibar și apare în trei minute cu două ochiuri tăvălite în condimente. În timp ce băgăm sub nas, Bobby plonjează sub masă și scoate o trompetă cu surdină. Surdina arată ca o scrumieră de argint. Puffffff-piffffff-peffff, zice trompeta.

Îți trebuie patru kile și 200 de grame de imaginație ca să te prinzi ce interpretează domnul artist, care și-a umflat obraji și arată ca un fund în care cineva a înfipt o bucată de alamă. Eu am doar două kile 700, nu mă prind și, judecând după privirea mea că nu are sens să se irosească în fața unei audiențe needucate, Bobby scoate țeava din gură și bagă un inventar scurt:

— Cânt de doi ani, am trei trompete.

Din listă lipsește urechea muzicală. Îmi trimit pe gât răutățile, legându-le de picioare o felie de șuncă

⁴ Vârf montan situat în Rio de Janeiro. (N. red.)